

Σκέφτομαι λίγα κόκκαλα
Νά πλέουν σ' ένα ποτάμι τή νύχτα,
Τό άστροφώς ν' άνοίγει τόπο πάνω στο νερό,
Τό ποτάμι νά γέρνει σάν κύμα πρὸς τό κενό.

Πόσες νύχτες

Πόσες νύχτες
ἔμεινα ἔσπλωμένος στὸν τρόμο,
"Ὡ Δημιουργὸ Πνεῦμα, Πλάστη τῆς νύχτας
καὶ τῆς μέρας,

γιὰ νά περπατήσω μετὰ νά βγῶ ἔξω
τὸ προῖ πάνω στὸν παγωμένο κόσμο
ἀκούγοντας κάτω ἀπ' τὸ τρέξιμο τοῦ χιονιοῦ
ἀδύναμες, εἰρηνικὲς ἀνάσες...
φίδι,
ἀρκουῦδα, σκουλήκι, μυρμηγκία...
κι ἀποπάνω μου
ἔν' ἄγριο κοράκι νά φωνάζει «ἶσα ἶσα ἶσα»
ἀπὸ ἕνα κλαδί τίποτα δὲ φώναζε ἀπὸ ποτὲ
στὴ ζωὴ μου.

Γ.Σ. Μέρβιν (1927)

Σούρουπο στὸ χειμῶνα

Ὁ ἥλιος βασιλεύει στὸ κρύο δίχως φίλους
Δίχως κατηγόριες ἔπειτα ἀπὸ ὅλα ὅσα ἔκανε
γιὰ μᾶς
Κατεβαίνει πιστεύοντας σὲ τίποτα
"Ὅταν ἔχει χαθεῖ ἀκούω τὸ ρέμα νά κυλάει ἀ-
κολουθώντας τον
Ἔχει φέρει τὴ φλογέρα του εἶναι μακρὺς ὁ
δρόμος.

"Ὅποτε πᾶω ἐκεῖ

"Ὅποτε πᾶω ἐκεῖ εἶναι ὅλα ἀλλαγμένα

Οἱ στάμπες στοὺς ἐπιδέσμους οἱ τίτλοι
Τῶν καθηγητῶν τοῦ νεροῦ

Τὸ πορτραῖτο τῆς Ἄγριας Ματιᾶς οἱ λόγοι
γιὰ
Τὸ λευκὸ θρῆνο

Σὲ νέους βράχους κάθονται νέα ἔντομα
Μὲ τὰ φῶτα σῆσημένα
Κι ἄλλη μὰ φορὰ θυμᾶμαι πῶς ἦ ἀρχὴ

Εἶναι σπασμένη

Καθόλου παράξενο πού οἱ διευθύνσεις εἶναι
σκιωμένες

Γιὰ κεῖ πού προχωρᾶ τρώγοντας τὴ σιωπὴ
τῶν ζώων
Προσφέροντας χιόνι στὸ σκοτάδι

Τὸ σήμερα ἀνήκει σὲ λίγους καὶ τὸ αὔριο σὲ
κανέναν.

Οἱ Ἀσιάτες πεθαίνοντας

"Ὅταν καταστραφοῦν τὰ δάση τὸ σκοτάδι τους
μένει

Ἡ στάχτη ὁ μεγάλος περπατητῆς ἀκολουθεῖ
τοὺς κατόχους

Γιὰ πάντα

Τίποτα πού νά καταλήγουν πραγματικὸ δὲν
εἶναι

Ὅυτε γιὰ πολὺ

Πάνω ἀπ' τὰ ρυάκια

Σάν τὰ παπιά τῶν καιρῶ τῶν παπιῶν

Τὰ φαντάσματα τῶν χωριῶν σέρονται στὸν
οὐρανὸ

Φτειάνοντας ἕνα νέο λυκόφως

Ἡ βροχὴ πέφτει στ' ἀνοιχτὰ μάτια τῶν νε-
κρῶν

Πάλι καὶ πάλι μὲ τὸν ἀμβλὺ τῆς ἤχο

"Ὅταν τὸ φεγγάρι τὰ βρῖσκει ἔχουν τὸ χρῶμα
τοῦ κάθε τι

Οἱ νύχτες ἐξαφανίζονται σὰ μῶλωπες μὰ τί-
ποτα δὲ γιατρεύεται

Οἱ νεκροὶ φεύγουν σὰ μῶλωπες

Τὸ αἶμα χάνεται μὲς στὰ φαρμακομένα φαρ-
μοχώραφα

Πόνος ὁ ὀρίζοντας

Ἄπομνει

Ψηλά οἱ ἐποχὲς ταλαντεύονται

Καλῶντας τίποτα ζωντανὸ

Οἱ κάτοχοι κινούνται δλοῦθε κάτω ἀπὸ τὸ θά-
νατο τ' ἄστρο τους

Σὰ στήλες καπνοῦ προχωροῦν μὲς στοὺς ἡ-
σμούς

Σὰ λεπτὲς φλόγες δίχως φῶς

Αὐτοὶ χωρὶς παρελθόν

Κι ἡ φλόγα τὸ μόνο τους μέλλον

Γιὰ τὴν ἐπέτειο τοῦ θανάτου μου

Χρόνο τὸ χρόνο δίχως νά τὸ καταλάβω πάει
ἡ μέρα

Πού οἱ τελευταῖες φλόγες θὰ κυματίσουν πρὸς
τὰ μένα

Κι ἡ σιωπὴ θὰ ξεκανήσει

Ἄκούραστος ταξιδιώτης

Σάν τὴν ἀκτίνα ἀφροῦ ἀστεριοῦ

Τότε δὲ θὰ ἔρω

Πιὰ τὸν ἑαυτὸ μου στὴ ζωὴ σάν σὲ παράξενο
ἔνδυμα

Ἐσφιασμένο μὲ τὴ γῆ

Καὶ τὴν ἀγάπη μιάς γυναίκα

Καὶ τὴν ἀδιαντροπιὰ τῶν ἀνθρώπων

"Ὅπως σήμερα γράφοντας ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς
μέρες βροχῆ

Ἀκούγοντας τὸν τροχίλο νά τραγουδεῖ καὶ τὸ
πέσιμο νά σταματᾷ

Καὶ ὑποκλινόμενος χωρὶς νά ξέρω σὲ τι